

Usnesení

Krajský soud v Praze jako soud druhého stupně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 7. května 2026 stížnost, kterou podal **odsouzený Bc. L. R.**, narozený [REDACTED], proti usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 19. března 2026, číslo jednací 10 PP 6/2026-267, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavce 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzeného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením okresní soud podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zamítl návrh odsouzeného na podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody z rozhodnutí Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 15. 5. 2019 sp. zn. 2 T 80/2018 s tím, že odsouzený nevyhověl zákonným podmínkám pro podmíněné propuštění dle citovaného ustanovení. Odsouzený má dle závěrů okresního soudu splněnu první, časovou podmínku co do vykonání potřebné části trestu, ale nikoliv již podmínku druhou, tedy podmínku prokázání polepšení. Okresní soud absenci pracovního zařazení a kázeňských odměn nedává odsouzenému k tíži s ohledem na jeho zdravotní omezení, nicméně postrádá u něj, aby se v mezích svých možností snažil ponížovat kriminogenní rizika. Respektuje právo odsouzeného popírat svoji trestnou činnost, nicméně s odkazem na právní názor Ústavního soudu očekával, že si odsouzený bude schopen zvnitřnit, že páčání trestné činnosti je zavrženíhodný jev, zatímco odsouzený si odmítá připustit závadovost svého jednání vůči společnosti T [REDACTED]. Návazně dle okresního soudu s ohledem na charakter trestné činnosti hrozí, že by takové jednání mohl opakovat, přičemž v zasílání zpráv a e-mailů ho jeho zdravotní stav neomezuje, jak odsouzený dokazuje i rozsáhlými podáními adresovanými soudu. Odsouzený během výkonu dosavadní části trestu neprojevil sebemenší snahu dosáhnout dřívější resocializace, vystupuje naprosto pasivně a plní si pouze předepsané povinnosti. Za splněnou pak okresní soud nepovažoval ani podmínku třetí, prognózu vedení řádného života v budoucnu. Shledal, že odsouzený nedoložil ani to nejzákladnější minimum. Příslib bydlení od matky je totiž s výhradou toho, že věc dále projedná s dalšími rodinnými příslušníky a co do zajištění příjmu odsouzený nedoložil vůbec nic, respektive za doložení příjmu okresní soud nepovažuje „mlhavé tvrzení“, že odsouzený bude žít z příspěvku na péči a poskytovat IT služby. Dále pak u odsouzeného postrádá stabilizaci majetkových poměrů a alespoň základní náhled na své jednání. Návazně má okresní soud obavu, že by odsouzený svoji nedobrou situaci kladl za vinu společnosti T [REDACTED] a mstil se. S ohledem na to, že se odsouzený před svým dodáním do výkonu trestu dlouhodobě zdržoval v Srbsku, vyjádřil rovněž obavu, zda by v případě podmíněného propuštění nemařil dohled tím, že by opětovně opustil území České republiky. Do dalšího výkonu trestu okresní soud odsouzenému doporučil, aby se spojil s vězeňským psychologem a pokusil se probrat svá předchozí selhání, minimálně svůj postoj ke sporům se společností T [REDACTED], vyhledal finanční poradenství, např. přes organizaci VOLONTÉ, inicioval přezkum své pracovní způsobilosti a pokusil se dosáhnout přiznání invalidního důchodu a zajistil si validní příslib bydlení a zaměstnání, případně doložil jiný příjem.
2. Proti tomuto usnesení si podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení stížnost do protokolu, kterou následně rozsáhle písemně odůvodnil. Za odůvodnění stížnosti v pravém slova smyslu je třeba považovat podání odsouzeného datované k 15. 4. 2026 označené jako „stížnost pro porušení zákonů“. Odsouzený v něm poukazuje na to, že Okresní soud v Nymburce je „snad nevědomě Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

zapojen do lži a pomluv vedených ze strany OSFM a KS Ostrava v řízeních s č. j. 2 T 80/2018 a 3 To 255/2019“ a rekapituluje vývoj, který u něj vedl k uložení a nařízení aktuálně vykonávaného trestu a rozebírá důvody, pro které s ním nesouhlasí a považuje ho za protiprávně uložený. Dále rozebírá svůj zdravotní stav a návazně žádá o okamžité propuštění na svobodu do domácího ošetření pro nevléčitelnou těžkou nemoc, protože ho stres ve vězení vystavuje riziku smrti a zkrácení života. K progresi a recidivě nádoru přiložil (opětovně) zprávu o ambulantním vyšetření a zprávu od MUDr. P. [REDAKCE] F. [REDAKCE] (obojí fotokopie) s tím, že vyvrací lži soudu o kalcifikaci nádoru. Závěrem pak uvádí, že je nevinný. Pokud jde o přílohy, jde o listiny, které byly zaslány z datové schránky matky odsouzeného již dne 8. 3. 2026 a důkazně provedené okresním soudem při veřejném zasedání dne 19. 3. 2026 (č.l. 168 a 163). Je zde vhodné rekapitulovat, že pokud jde o ambulantní vyšetření ze dne 17. 10. 2025 z VFN v Praze, je ve zprávě závěr „minimální progresse od roku 2022“ a doporučena byla toliko MRI kontrola za rok. Toliko rukou je do textu dopsáno „[REDAKCE]“

„[REDAKCE]“ a „bez kalcifikací!“. Druhá listina je psaná rukou a označená jako „Potvrzení pro soud OS v Nymburce s č. j. 10 PP 6/2026“. Zkráceně řečeno se v ní uvádí, že nádor odsouzeného je nevléčitelnou těžkou nemocí, jelikož ho nelze zmenšit na rozměr 0x0x0 mm a že „hrozí progresse a recidiva“ na rozměr „ohrožující život se smrtí a zkrácením života o roky“. Dle potvrzení nelze vyléčit ani „[REDAKCE]“ s dále rozebíranými projevy. Odsouzený má mít plánované vyšetření na ORL dne 9. 3. 2026 a na neurologii dne 27. 5. 2026, které odsouzený žádá „absolvovat na svobodě bez chronických stresů vězení, které zkracují délku i kvalitu života o roky“ a proto se doporučuje propuštění na svobodu a do té doby ležení na pokoji, aby se alespoň částečně snížila progresse a recidiva nádoru, jehož operace je dle UVN v Praze velmi riziková v oblasti nádoru, senzorického a motorického kortexu se ztrátou vidění, sluchu, čichu, řeči, hybnosti končetin a poruchami se ztrátou paměti. Listina je opatřena razítkem s uvedením Zdravotnická zařízení Ministerstva spravedlnosti Zdravotnické středisko Věznice [REDAKCE] a nečitelnými podpisy.

3. Vedle toho okresní soud obdržel několik souborů listin zaslaných z datové schránky matky odsouzeného, které odsouzený vystavil plnou moc. Tato podání nelze považovat za podání odsouzeného, obviněný přes předchozí poučení nereflektuje, že jím vystavená plná moc neodpovídá trestnímu řádu, dle kterého může být obhájcem pouze obhájce, kterým matka odsouzeného není, a ve věci podmíněného propuštění matka odsouzeného nedisponuje právem stížnosti. Z podání není vždy zřejmé, zda v nich má hovořit odsouzený a kdy jeho matka. Tyto listiny lze považovat za přílohy odůvodnění stížnosti odsouzeného zaslané prostřednictvím jeho matky. Jejich obsah zde postačuje zkráceně shrnout, převážně se jedná o tvrzení nerelevantní pro řízení o návrhu na podmíněné propuštění. Co do obsahu má charakter odůvodnění stížnosti podání datované k 20. 3. 2026. Poukazuje se v něm na nevinu odsouzeného, který se domáhá zaslání anonymního dopisu, ve kterém bylo okresnímu soudu tvrzeno, že odsouzený ve věznici držel hladovku s tím, že to má za pomluvu a křivé obvinění své osoby. Dále se odsouzený vrací ke svému sporu se společností T. [REDAKCE] a předchozímu soudnímu řízení, požaduje, aby se tím soud zabýval, a to i s ohledem na to, že jeho stížnost byla neprávem odmítnuta Ústavním soudem. Dále odsouzený poukazuje na to, že mu jsou blokovány jeho vlastní datové schránky, včetně schránky, kterou potřebuje ke své podnikatelské činnosti. Za další odůvodnění lze považovat matkou odsouzeného zaslou listinu datovanou „31. března – 8. dubna 2026“ ve kterém se žádá okamžité propuštění odsouzeného a zrušení všech neprávem uložených trestů, rozebírá se a rozporuje průběh předchozích soudních řízení, který vedl k jeho odsouzení a k nařízení výkonu trestu včetně jeho neúspěšné snahy dosáhnout nápravy u Ústavního soudu či přes Ministerstvo spravedlnosti. Dále se poukazuje na zdravotní stav odsouzeného, kdy má docházet v důsledku podmínek ve výkonu trestu k urychlenému zvětšování nádoru na velikost, která představuje bezprostřední ohrožení života. Rozporuje se tvrzení Okresního soudu v Nymburce, že věznice je schopna zajistit adekvátní zdravotní péči, rozebírá se aktuální vývoj zdravotního

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

stavu odsouzeného s tím, že na něj věznice nedostatečně reaguje a matka odsouzeného nedostává adekvátní informace o stavu syna. Další podání se stejnou datací se převážně obsahově překrývá, úvodem je ve něm odkazováno na další podání, s tím, že odsouzený prohlašuje, že trvá na souvislosti věci s řízením Okresního soudu ve Frýdku-Místku sp. zn. 2 T 80/2018 „až k ÚS v Brně“, a dále popírá pravdivost anonymu o tom, že měl ve věznici držet „hladovku“ s tím, že trvá na zjištění autora. Podání z 16. 4. 2026 zasláné z datové schránky matky odsouzeného je de facto aktualizovanou verzí předchozího podání, ve které odsouzený duplicitně s vlastnoručním podáním rekapituluje, že písemné vyhotovení napadeného usnesení obdržel dne 16. 4. 2026, kdy měl horečky a byl v nemocnici, což považuje za nehumánní a žádá o prodloužení lhůty k doplnění stížnosti s tím, že nebylo v jeho silách se vyjádřit ke všem zkreslením, která byla uvedena v napadeném rozhodnutí a odkazuje argumentaci ze svých dřívějších podání. K jednotlivým podáním odsouzený dále opakovaně přikládal kopie listin vztahující se k jeho dřívějším sporům, řízení a zdravotnímu stavu.

4. Následně podal již opět sám obviněný další dvě podání s přílohami datované k 15. 4. 2026 a 2. 5. 2026 označené jako „Doplnění 1.“ a „Doplnění 2.“ Tato podání s přílohami mající desítky stran se po poděkování za poskytnutí dodatečné lhůty k odůvodnění převážně věnují otázce zdravotního stavu odsouzeného a jeho nesouhlasu s tím, že má vykonávat trest, jelikož se označuje za nespravedlivě odsouzeného a nevinou obětí cizí trestné činnosti, která je rovněž diskriminována pro francouzský původ bez bližšího vysvětlení (*podání není takového obsahu, aby ho bylo možné vnímat jako žádost o azyl a přeposílat na „francouzskou ambasádu“, jak se odsouzený domáhá, kdy lze pouze z kontextu dovodit, že k diskriminaci mělo zřejmě dojít tím, že byl odsouzen a byl mu nařízen výkonu trestu*) a má za to, že k jeho odsouzení a nařízení výkonu trestu došlo způsobem porušujícím jeho základní práva. V převážné míře se jedná o argumentaci a přílohy, které již byly součástí předchozích podání (mimo jiné je jednou z příloh s poznámkou, že na podání trvá, rovněž druhé z podání datovaných 31. března – 8. dubna 2026, které již bylo zmíněno výše v rámci listin, které byly zaslány z datové schránky matky odsouzeného). Novum je zde popis vývoje jeho zdravotního stavu, kdy dle odsouzeného u něj bylo v dubnu zjištěno, že má vysoký intrakraniální tlak a otok mozku s chronickým zánětem a částečně odumřelé nervové zřetelné buňky, v návaznosti na což mu měla být napsána žádanka ke specialistovi na neurologii UVN Praha. Jednou z příloh je i fotokopie listiny bez náležitostí podání datované k 13. 1. 2026 ve které je odsouzený uváděn jako jeden z žalobců proti „organizované skupině“ čítající řadu subjektů počínaje společností T[REDAKCE], na kterou je dopsáno „dokazování“ a „prosíme o splnění § 8 TrŘ zákona 141/1961 Sb.“, což v kontextu přílohy podání ke stížnosti proti usnesení o zamítnutí návrhu na podmíněné propuštění nedává smysl a obsahově jde o obdobu předchozích trestních oznámení odsouzeného, který se má za poškozeného řadou trestných činů různých subjektů od obchodních společností, přes fyzické osoby, územně samosprávné celky až po organizační složky státu. Návaznost na argumentaci napadeného rozhodnutí má upozornění odsouzeného, že okresní soud uvádí, že má jít o návrh na podmíněné propuštění po vykonání poloviny trestu, zatímco zde jde o návrh po vykonání jedné třetiny. Dále rozporuje znalecké závěry, na které okresní soud v odůvodnění poukázal, odmítá, že by měl paranoidně kverulantní rysy, protože u něj jde skutečně o případ nespravedlivého trestního stíhání, což dále rozebírá. Co do lékařské zprávy Nemocnice v Nymburce, odsouzený uvádí, že se jedná o vůči věznici „spřízněnou“ nemocnici, kdy na pokyn hlavního lékaře věznice MUDr. O[REDAKCE] R[REDAKCE] mělo dojít k úmyslnému zastírání recidivy a progresu nádoru, kdy k důkazu o progresi a nikoliv kalcifikaci poukazuje na výsledky následného vyšetření v UVN Praha, který dle odsouzeného potvrdil růst nádoru (*odsouzený uvádí pojem regrese, který má opačný význam, ale s ohledem na kontext a obsah výše již zmiňované zprávy 17. 10. 2025 uvádějící „minimální progres“, odsouzený zřejmě uvedl termín regrese místo zamýšlené progresy*). K obavě okresního soudu, že by se mohl mstít společnosti T[REDAKCE], odsouzený uvádí, že se naopak společnost T[REDAKCE] mstí jemu a rozebírá proč a jak. Obviněný opakuje, že má

za to, že by měl být propuštěn jednak s ohledem na svůj zdravotní stav a dále proto, že je nevinný a jím vykonávaný trest by měl být zrušen.

5. Krajský soud z podnětu podané stížnosti v rozsahu stanoveném v § 147 odst. 1 tr. řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, proti kterému mohl stěžovatel podat stížnost, i předcházející řízení, dospěl přitom k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.
6. Řízení tak, jak proběhlo před okresním soudem, nevykazuje žádné zásadní vady, které by měly vliv na správnost závěru o zamítnutí návrhu odsouzeného, neboť okresní soud provedl zákonným způsobem za respektování všech procesních práv odsouzeného veškeré důkazy nezbytné pro jeho rozhodnutí. Správně poznatky k osobě odsouzeného aktualizoval, takže si pro své rozhodnutí vytvořil pevný základ.
7. Na potvrzení správnosti napadeného rozhodnutí krajský soud shrnuje, že aktuální znění ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku umožňuje podmíněné propuštění pouze pokud odsouzený „*vykonal stanovenou část trestu, svým chováním a plněním svých povinností po právní moci rozsudku prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného*“, přičemž znění ustanovení § 88 odst. 4 tr. zákoníku od 1. 1. 2026 zdůrazňuje, že soud má při posuzování, zda odsouzený prokázal polepšení, přihlídnout „*zejména k jeho chování ve výkonu trestu, které umožňuje posoudit, do jaké míry se napravil, k plnění jeho povinností a k jeho snaze nahradit škodu nebo jinou újmu způsobenou trestným činem, vydat bezdůvodné obobacení získané trestným činem anebo odstranit jiné škodlivé následky činu*“, což však plně odpovídá výkladové praxi, ke které soudy dospěly již před účinností aktuální právní úpravy, kdy zejména sjednocující judikatura Ústavního soudu opakovaně vyvodila, že pro polepšení je rozhodující z chování odsouzeného ve výkonu trestu to, co skutečně umožňuje posoudit, zda a do jaké míry se napravil, tedy že bez dalšího nepostačuje být řádný vězeň kumulující kázeňské pochvaly za činnosti bez vyššího vztahu k nápravě (typicky např. úklidy) a na druhou stranu není důvod odepírat někomu možnost podmíněného propuštění pro bagatelní kázeňský prohřešek, který může např. svědčit toliko o nenaviklosti na specifika vězeňského prostředí (konkrétně k judikatuře viz níže).
8. Toto ustanovení vymezuje, jakými skutečnostmi se v tomto řízení mohou soudy zabývat a na základě čeho by případně mohlo být přistoupeno k podmíněnému propuštění odsouzeného. Odsouzený se mylí, má-li za to, že by v tomto řízení mohlo být přistoupeno ke zrušení vykonávaného trestu, mohlo být přezkoumáváno řízení, které vedlo k jeho uložení a výkonu, či že by splnění podmínek stanovených ustanovením § 88 tr. zákoníku mohlo být nahrazeno poznatky k jeho zdravotnímu stavu, a tomu, zda Vězeňská služba vůči němu plní či neplní povinnost zajištění potřebné zdravotní péče.
9. Není pochyb, že odsouzený skutečně splnil první zákonnou podmínku spočívající ve výkonu poměrné části uloženého trestu, jelikož ke dni rozhodování okresního soudu vykonal více než třetinu, jak je u takovéto trestné činnosti třeba u osoby, která je ve výkonu trestu odnětí svobody poprvé. Okresní soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dopustil chyby, když v 8. bodě odůvodnění uvádí správné rozhodné datum 28. 1. 2026, ale označuje ho za polovinu trestu, ač fakticky jde toliko o jeho třetinu (10 měsíců počítaných od 28. 3. 2025), nicméně to nemá vliv na správnost závěru, že časová podmínka byla u odsouzeného splněna.
10. Pokud jde o podmínku druhou, tedy otázku prokázání polepšení, okresní soud postupoval řádně, pakliže zkoumal nápravu jak po stránce formální, tak materiální. Nejde tak o případ, kdy by okresní soud přistoupl k návrhu toliko formálně a namísto komplexního posouzení jej zamítl na základě zjednodušujících úvah, že odsouzený nemá dostatečně kladné hodnocení z výkonu trestu, či respektive proto, že jeho podmíněné propuštění věznice nedoporučuje.
11. Co do formální stránky výkonu trestu okresní soud nepřehlédl, že odsouzený setrvává ve II. přístupné skupině vnitřní diferenciaci, nedosáhl žádné kázeňské odměny, do aktivit se zapojuje minimálně či vůbec, ale na druhou stranu nebyl kázeňsky trestán, chová se řádně a program jako

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

celek plní. Okresní soud postupoval řádně, pakliže nad odsouzeným „nezlomil hůl“ toliko na základě absence kázeňských odměn a lepšího zařazení v rámci vnitřní diferenciaci. Příléhavě dovodil, že absenci příznivějšího hodnocení lze zřejmě přičítat zdravotnímu stavu odsouzeného a nijak ji nedával odsouzenému k tíži, byť i dle judikatury Ústavního soudu k hodnocení podmínky polepšení se očekává, že každý odsouzený navrhující podmíněné propuštění by zpravidla měl být schopen získat alespoň jednu kázeňskou odměnu, v opačném případě jsou na místě pochybnosti, zda již dosavadní výkon trestu skutečně vedl k nápravě (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2018 sp. zn. II. ÚS 482/18). Formální hledisko výkonu trestu je nicméně spíše orientační, jelikož není nijak neobvyklé, že i prakticky nenapravitelní recidivisté jsou formálně „vzornými vězni“ a naopak méně kriminálně narušená osoba se pro neznalost a nenaviklost na vězeňské prostředí může např. v úvodní fázi výkonu trestu i dopustit nějakého méně závažného kázeňského prohřešku. Rozhodujícím musí být vždy hledisko materiální, tedy do jaké míry byl odsouzený schopen dosáhnout skutečné pozitivní změny, vnitřní obrody, zda získal náhled na to, co ho přivedlo k trestné činnosti a zda aktivně pracuje na tom, aby tato rizika do budoucna maximálně eliminoval, protože je pevně rozhodnutý již dále vést řádný život. Slovy Ústavního soudu je „*třeba vyžadovat, aby skutečně prokázal, že se ve výkonu trestu změnil jeho náhled na trestnou činnost, že došlo k určité vnitřní proměně*“ (viz rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1816/23 ze dne 14. 11. 2023).

12. Citujeme-li opětovně z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 482/18 tak „*východiskem pro posuzování naplnění podmínek pro podmíněné propuštění je hodnocení, zda došlo ke skutečnému polepšení a nápravě odsouzeného*“, přičemž „*každý případ je třeba hodnotit individuálně a rozhodnutí o podmíněném propuštění je nutné odůvodnit vzhledem k osobě konkrétního odsouzeného, neopomíjeje též jeho možný vývoj a nápravu v průběhu výkonu trestu odnětí svobody a další relevantní aktuální informace*.“ Dále „*při zvažování, zda se odsouzený polepšil, je třeba primárně hodnotit, za co mu byly uloženy kázeňské odměny či tresty, nikoli však kolik mu jich bylo uloženo. Za znak či projev polepšení či nepolepšení odsouzeného nelze bez bližšího odůvodnění považovat jednoduché skutečnosti nenavázané na změnu jeho vnitřního postoje (například uklízení podlahy či naopak nepořádek na cele)*“. „*Polepšení může příkladmo nasvědčovat, pokud se odsouzený účastní programů určených k předcházení trestné činnosti, rozezná a reflektuje okolnosti, které v minulosti přispěly k tomu, že páchal trestnou činností, pracuje, přestože před nástupem nebyl dlouhodobě zaměstnán, zlepšuje své znalosti a schopnosti s cílem uplatnit se ve společnosti, získává náhled na svoji trestní minulost a upřímně lituje svého jednání nebo pokud ve výkonu trestu výrazně neporušuje své povinnosti (například opakovaným užíváním omamných látek)*.“
13. Absence odměn a setrvání v II. postupné skupině by tedy podmíněnému propuštění odsouzeného nebránilo, pakliže by přesvědčivě prokázal materiální stránku svého polepšení v tomto smyslu, že získal náhled na příčiny své trestné činnosti a aktivně pracuje na jejich odstranění či alespoň minimalizování jejich škodlivého vlivu. S ohledem na provedené dokazování však krajský soud nemůže než souhlasit s okresním soudem, že se to odsouzenému prokázat nepodařilo.
14. Okresní soud zcela správně vyhodnotil, že odsouzený má právo popírat svoji vinu a de facto se snažit v rámci řízení o podmíněné propuštění pokračovat ve vedení obhajoby, byť po právní stránce je požadavek odsouzeného na zrušení vykonávaného trestu v rámci řízení o podmíněném propuštění absurdní a nemožný. Krajský soud připomíná, že v tomto řízení soudy mohou zkoumat toliko to, zda došlo či nedošlo ke splnění zákonných podmínek podmíněného propuštění dle výše citovaného ustanovení § 88 tr. zákoníku, nemohou nijak zasahovat do již pravomocných rozhodnutí o vině a trestu, naopak jsou vázány výroky a musí na odsouzeného hledět tak, že se dopustil předmětné trestné činnosti tak, jak byl odsouzen. Odsouzený s tím nemusí souhlasit, ale řízení o podmíněném propuštění není mimořádným opravným prostředkem umožňujícím prolomit předchozí pravomocné rozhodnutí. Veškerá argumentace k tomu, že se neměl dopustit jednání pro které byl odsouzen, či že mělo dojít k procesním vadám, pro které

neměl být odsouzen, neměl mu být uložen trest a neměl být nařízen jeho výkon, je v tomto řízení irelevantní a okresní soud z ní zcela správně v napadeném rozhodnutí nevycházel, byť je současně z odůvodnění zřejmé, že se s obsahem podání obviněného a přiloženými listinami dostatečně zabýval.

15. Obdobně, jak již zcela dostatečně rozebral okresní soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v řízení o podmíněném propuštění nemohou soudy řešit, zda by zdravotní stav odsouzeného mohl být důvodem pro přerušení výkonu trestu či upuštění od jeho dalšího výkonu. Krajský soud v návaznosti na již okresním soudem citované rozhodnutí ve věci sp. zn. 10 T 1205/2025, může nejvýše dodat, že novou skutečností není odsouzeným předkládaná zpráva z 17. 10. 2025, kterou je třeba vnímat v kontextu podrobnější zprávy z 29. 9. 2025 z Nemocnice Nymburk (tu již odsouzený k vlastnoruční stížnosti nepřiložil a posléze vysvětlil, že její obsah považuje za zmanipulovaný), která právě hovoří o tom, že se může jednat o „[redacted]“. Pozdější zpráva je významná spíše co do zhodnocení vývoje coby „minimálního progresu“, kdy odsouzený svým přípisem původní zprávě vytýkal právě absenci porovnání změny velikosti. Novinkou ve vztahu k citované věci sp. zn. 10 T 1205/2025, respektive jeho pravomocnému skončení rozhodnutím zdejšího soudu sp. zn. 13 To 28/2026 ze dne 27. 1. 2026, je však rukopisné „potvrzení lékaře“ MUDr. P. [redacted] F. [redacted]. Takováto listina svým obsahem nemůže mít vliv na rozhodování o návrhu na podmíněné propuštění a v tomto ohledu se jí správně nenechal ovlivnit okresní soud v napadeném rozhodnutí, nicméně krajský soud musí okresnímu soudu připomenout, že by měl tuto listinu obratem zaslat věznicí k autentizaci a k upřesnění, zda má jít ze strany věznice o podnět k postupu podle ustanovení § 327 odst. 3 tr. řádu, jelikož došlo ke změně zdravotního stavu oproti stavu, kdy dle stanoviska Oblastní lékařské komise Zdravotnického zařízení Ministerstva spravedlnosti č. j. 2025-111-03-56/275, ze kterého se vycházelo v citovaném řízení, měl být stav odsouzeného stabilizovaný, vyžadující pouze symptomatickou léčbu a MRI kontroly v ročním intervalu, takže Vězeňská služba byla schopna zajistit odsouzenému potřebnou péči. Otázka ověření, zda nedošlo k podstatné změně zdravotního stavu odsouzeného, může být o to aktuálnější, pakliže by se ukázalo, že jsou podložena tvrzení odsouzeného o vývoji jeho zdravotního stavu během dubna 2026. Odsouzený má samozřejmě právo na odpovídající léčbu, a i sama věznice by měla iniciovat odpovídající řízení, pokud by zdravotní stav odsouzeného neumožňoval výkon trestu a bylo by na místě přerušení výkonu soudem či byl důvod k upuštění od výkonu zbytku, nicméně v rámci řízení o podmíněném propuštění mohou být takovéto aspekty relevantní toliko ve vztahu k naplnění zákonem stanovených podmínek podmíněného propuštění. S tím se pak okresní soud přiléhavě vypořádal tak, že odsouzený by zřejmě byl zdravotně schopen opakovat jednání, pro které byl odsouzen a omezené možnosti zapojení do aktivit reflektoval při hodnocení absence odměn a lepšího zařazení. Nad rámec toho může okresní soud toliko posoudit, zda touto formou nezískal poznatky, které by mohly být případně důvodem pro zahájení jiného typu řízení ex offio.
16. Ve vztahu k materiální stránce podmínce polepšení okresní soud zcela logicky a nutně zkoumal, zda odsouzený byl již schopen identifikovat a řešit to, co u něj vedlo k opakovanému páčání trestné činnosti. Pakliže u odsouzeného neshledal jakékoliv známky pozitivní změny, která by svědčila o tom, že u něj již vykonaná část trestu postačovala k polepšení, je to závěr plně odpovídající důkazu. Odsouzený může setrvávat na své nevině, či se domnívat, že došlo k pochybení v řízení, které vedly k jeho pravomocnému odsouzení a k nařízení výkonu trestu. Podmíněné propuštění to nevylučuje, ale musely by zde být jiné důkazy svědčící o tom, že se přesto změnil, uvědomil si závadovost jednání, pro které byl odsouzen a již se u něj ponížily kriminogenní faktory v takové míře, aby bylo možné dokončit jeho resocializaci na svobodě. Takový důkaz zde absentuje. Zcela správně okresní soud postupoval v souladu s právním názorem Ústavního soudu, že závěr o polepšení nelze učinit toliko ze zjištění, že si odsouzený plní ve výkonu trestu své povinnosti, jelikož to se očekává od každého odsouzeného. Právo trvat

na své nevině pak neznamená, že odsouzený není povinen prokázat, že se polepšil ve vztahu k tomu, čeho se dle odsuzujícího rozsudku dopustil.

17. Krajský soud připomíná, že podmíněné propuštění je mimořádný benefit prolamující zásadu, že má být trest vykonán v pravomocně uložené výměře a je to proto odsouzený, kdo má důkazní břemeno a pro účely podmíněného propuštění musí být schopen prokázat svoji nápravu. Je logické a přípustné, že toto důkazní břemeno bude u každého odsouzeného odlišně tíživé. Neschopnost, či faktická nemožnost unesení důkazního břemene nemůže tuto základní zásadu potlačit, a zamítnutí návrhu odsouzeného pro neunesení důkazního břemene nepředstavuje porušení ústavních principů. Do tíživé životní i procesní situace se odsouzení dostávají vlastním zaviněním a nemohou legitimně očekávat výhody při složitém a nákladném odstraňování faktických obtíží (nejistot), které nyní stojí v cestě jejich podmíněnému propuštění z výkonu trestu (srov. např. usnesení ze dne 19. 6. 2014 sp. zn. III. ÚS 1255/14, ze dne 16. 10. 2014 sp. zn. III. ÚS 2478/14, ze dne 5. 4. 2016 sp. zn. III. ÚS 3621/15, ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. IV. ÚS 3834/19). Jinak řečeno, není-li odsouzený schopen prokázat své polepšení, není relevantní, proč se mu důkazní břemeno nepodařilo unést.
18. Není pochyb, že se odsouzenému unést důkazní břemeno nepodařilo. Respektive je otázkou, zdali se o to vůbec pokoušel, jelikož svoji argumentaci směřuje namísto zákonných podmínek ustanovení § 88 tr. zákoníku k tomu, že je nevinný, neměl být odsouzen, neměl mu být nařízen výkon trestu a výkon trestu je u něj s ohledem na zdravotní stav nepřípustný, tedy ke skutečností, na základě kterých odsouzeného podmíněně propustit nelze, a tudíž se jimi v tomto řízení ani není důvod dále zabývat.
19. Takováto se zákonem se mýjící, zatvrzelá argumentace poněkud připomínající spíše snahu „hlavou probořit zeď“, namísto toho, aby odsouzený zkoumal, zda a za jakých okolností by mohl „projít dveřmi“, by mohla až vzbudit pochybnost o duševním stavu odsouzeného a zda je způsobilý se sám hájit v řízení o podmíněném propuštění, tedy zda ve věci nejde o důvod nutné obhajoby podle ustanovení § 36 odst. 2 písm. c) tr. řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že i otázce duševního stavu odsouzeného se okresní soud věnoval, byť nikoliv výslovně ve spojitosti s otázkou nutné obhajoby a krajský soud s ohledem na zajištěné důkazy nemá důvod rozporovat, že okresní soud ve věci neshledal, že by duševní stav odsouzeného vyžadoval zastoupení obhájcem. V předchozím řízení byl duševní stav odsouzeného zkoumán se závěrem, že u něj jde pouze o otázku struktury osobnosti (odsouzeným rozporované paranoidní a kverulantní rysy) a rovněž v rámci již zmínovaného nedávného řízení o přerušení trestu ze zdravotních důvodů nebyly ze strany věznice shledány známky propuknutí duševní choroby. I sám odsouzený dle protokolu o veřejném zasedání okresního soudu popřel, že by v tomto ohledu měl problémy nad rámec výpadků paměti, které se projevíly např. ohledně důvodů jeho pobytu v Srbsku, ze kterého musel být dodán do výkonu trestu a rovněž v písemných podáních odmítá, že by na sobě duševní poruchu pozoroval a napadá anonym, který ho v těchto ohledech zpochybňoval. Zejména s ohledem na znalecké závěry a zprávu Vězeňské služby z předchozího řízení lze akceptovat, že u odsouzeného může jít toliko o osobnostní rysy, které nevylučují, aby odsouzený řízení o podmíněném propuštění absolvoval bez zastoupení obhájcem.
20. Závěr okresního soudu, že se odsouzenému nepodařilo prokázat polepšení je správný a odpovídá provedeným důkazům. Okresní soud nijak nevybočil z mezí jejich volného hodnocení a své úvahy dostatečně odůvodnil, aby nebyl důvod ani prostor k zásahu stížnostního soudu.
21. Jelikož pro podmíněné propuštění musí být splněny všechny zákonné podmínky současně, již tento dílčí závěr okresního soudu znamenal, že návrhu odsouzeného nešlo vyhovět. Za této situace se okresní soud zcela dostatečně věnoval podmínce třetí, prognóze vedení řádného života do budoucna. Hodnocení této podmínky ani nemůže být v potřebné míře komplexní dříve, než odsouzený dosáhne polepšení, jelikož z logiky věci jde o „spojené nádoby“. Čím většího posunu se odsouzenému podaří dosáhnout již během výkonu trestu, tím benevolentnější lze být co do Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

podmínek, které si vytvoří pro život na svobodě a naopak. Nelze než souhlasit s okresním soudem, že pokud odsouzený nesplnil ani to nejzákladnější minimum adekvátního doložení bydlení (*byť by zde bylo možné zvažít, že použitou formulací matka odsouzeného chtěla sdělit, že již věc s rodinou konzultovala, nikoliv to, že je příslib bydlení podmíněn budoucí konzultací*) a legálního zdroje dostatečného příjmu, nebylo by možné uvažovat o splnění této podmínky a vyhovění návrhu na podmíněně propuštění ani kdyby by se odsouzenému podařilo dokázat polepšení.

22. Okresní soud rovněž neopomněl, že by jeho rozhodnutí mělo obsahovat alespoň stručný návod do dalšího výkonu trestu směřující k tomu, jak by se odsouzený mohl pokusit zapracovat na nedostatecích, které vedly k neúspěchu jeho návrhu. Krajský soud se s doporučeními okresního soudu může ztotožnit. Odsouzený by měl v první řadě začít pracovat s pocitem křivdy, který zjevně prožívá (*pro práci na tomto aspektu není rozhodující, jestli je či není takový pocit oprávněný*), a k tomu by skutečně byla nejspíše ideální forma individuální práce s vězeňským psychologem (případně zajištění externí psychologické pomoci). Rovněž přílehlavá jsou doporučení okresního soudu směřující k tomu, aby se odsouzený snažil stabilizovat si svoji životní situaci tak, aby pro něj nepříznivé, frustrující poměry po propuštění nebyly potenciálním podnětem k další trestné činnosti. Z hlediska příjmů logicky okresní soud předpokládá, že buď zdravotní stav odsouzeného je natolik nepříznivý, že nelze reálně očekávat, že by mohl pracovat a v takovém případě by měl být řešen jeho invalidní důchod (*je pozitivní, pakliže odsouzený v rámci doplnění odůvodnění mimo jiné dokládá, že tento aspekt začal řešit*), nebo zdravotní stav odsouzeného až tak nepříznivý není a v takovém případě by se měl odsouzený snažit doložit zaměstnání či zakázky, která mu zajistí dostatečný příjem k živobytí a splácení dluhů (*odsouzený by neměl spoléhat na to, že se mu podaří jejich existenci zvrátit, či že se domůže nějakého odškodnění*).
23. Krajský soud nemohl než po přezkoumání věci uzavřít, že napadené usnesení je správné, učiněné po řádně provedeném řízení. Za tohoto stavu stížnost odsouzeného jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 7. května 2026

Mgr. Martin Dostál v.r.
předseda senátu